

mod fremmed Arbejdskrafts Indførsel her i Landet vil lægge den paagældende Egns Landbrug væsentlige, ja, jeg tør sige uoverstigelige, Hindringer i Vejen, hvis man ikke tør paatage sig Ansvarer herfor, bliver det næste Skridt, at man bliver nødt til at erkende, at saadan som Jorden drives og efter de paagældende Landbrugeres Mening drives bedst i disse Egne, kan den kun drives, dersom man fremdeles kan faa de nødvendige Sæsonarbejdere i det Antal, man har Brug for.

Med Hensyn til de Ulemper, der følge med denne Indførsel af Arbejdere — jeg skal se bort fra den nationale Side af Sagen, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa — navnlig paa Grund af, at nogle af Arbejderne blive her om Vinteren, maa jeg sige, at man i al Almindelighed maa hævde, at det Land, der kan byde fremmede Arbejdere saadanne Vilkaar, at de med Fordel kunne tage derimod, dog er at foretrække for det Land, der skal sende sine Børn bort efter Arbejde andetsteds, og i det Tilfælde maa vi siges at være her i Landet. Naar det ærede Medlem siden anførte som Eksempel paa, at man i Øjeblikket maatte være ude over Spørgsmaalet om manglende Arbejdskraft her i Landet, at man sidste Novemberskiftedag var Vidne til et meget rigeligt Arbejdstilbud, beviser det i Virkeligheden ingenting; Det er jo ikke fra November til Maj, at man har Brug for Sæsonarbejderne, men tværtimod fra Maj til September, men hvis det ærede Medlem vil komme i Maj Maaned med en stor Arbejdsstyrke og sige: Her er Folk, som kunne og ville passe Roerne, saa er jeg overbevist om, at det ærede Medlem behøver ikke at løbe meget langt omkring for at finde Arbejde til saadanne Folk. Det tvivler jeg imidlertid meget paa, at det ærede Medlem kan, og det ligger formodentlig i, at der herhjemme mellem vore Arbejdere hersker en vis Animositet mod dette Arbejde, for Resten til Dels ogsaa mod Malkearbejde. Med Hensyn til dette sidste kan man komme over Spørgsmaalet ved Maskinerne Hjælp, men med Hensyn til Roearbejdet lader dette sig ingenlunde gøre.

Naar det ærede Medlem paastaar, at de Priser, som betales til fremmed Arbejdskraft, ere saa smaa, at ingen dansk Arbejder vil arbejde derfor, tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret; tværtimod, den Pris, man betaler for fremmed Arbejdskraft, naar man regner alle Udgifter med, staar snarest over det Gennemsnit, som betales til danske Arbejdere — naar man altsaa regner det Beløb, de fremmede trække

ud af Landet, pr. Dag. Det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem paastaar, at det er en særlig billig Arbejdskraft. Om de Akkordpriser, der betales for Roearbejde, kan jeg oplyse det ærede Medlem, at en normalt dygtig polsk Pige kan med disse Priser have en Dagløn ved Roerne af mellem 3 og 3½ Kr., en Dagløn, som sikkert ligger lige saa højt som den, en dansk Arbejder tjener ved Landbruget. Nu kan man naturligvis mene, det er for lidt, og der kan anlægges mange Synspunkter for dette, men det er ikke korrekt, naar det bliver sagt om de Mennesker, der indføre fremmed Arbejdskraft, at de tage Brødet ud af Munden paa danske Arbejdere, og det forekommer mig derfor, det er nødvendigt, at der her i Tinget nedlægges en bestemt Indsigelse derimod. Den fremmede Arbejdskraft er ingenlunde billigere end den hjemlige Arbejdskraft.

Der er et Forhold, som man selvfølgelig ikke kan lade være med at lægge Mærke til i denne Sammenhæng, og det er, at med de Akkorder, som man byder de fremmede Roearbejdere, Akkorder, som de altsaa ere gaaede ind paa, inden de kom her op, tjene de fremmede Arbejdere gennemgaaende mere end de danske. Det ligger ganske simpelt i, at det er Sæsonarbejde, og at disse Arbejdere have en særlig Øvelse i denne specielle Gren af Landarbejde, det er noget, som følger af sig selv. Naar man i Landbruget gaar saa meget over til industrilignende Virksomheder, som f. Eks. Røedyrkingen er, er det naturligt, at det samme finder Sted der som i Industriens Arbejde, nemlig, at enkelte Arbejdere til en speciel Ting faa en ganske særlig Færdighed. Den Omstændighed, at danske Arbejdere ikke kunne, — og jeg tør sige, at det kunne de gennemgaaende ikke, der er naturligvis Undtagelser — tjene saa meget ved Roearbejdet som udenlandske Arbejdere, ligger altsaa i, at danske Arbejdere ikke have den samme Øvelse som hine og, som jeg før sagde, have en vis Aversion for dette Arbejde, hvad man i og for sig meget godt kan forstaa.

Men jeg tror altsaa, at det ærede Medlems Paastand i meget væsentlig Grad maa reduceres. Det ærede Medlem har ikke haft Ret i de Betragtninger, han har fremsat, og jeg maa fastholde, at dersom den Anskuelse, det ærede Medlem har gjort sig til Talsmand for, nemlig at der paa den ene eller anden Maade bør lægges Hindringer i Vejen for den fremmede Arbejdskraft, som vi i stigende Maal have anvendt i de senere Aar, vinder Sejr, tror